

Sygn. akt II UK 487/17

POSTANOWIENIE

Dnia 11 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski

w sprawie z wniosku Z. B.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 11 grudnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 31 maja 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] uwzględnił apelację pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i wyrokiem z 31 maja 2017 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w S. z 16 grudnia 2016 r. w ten sposób, że oddalił odwołanie wnioskodawcy Z. B. od decyzji pozwanego z 30 września 2016 r., odmawiającej mu prawa do emerytury w szczególnych warunkach. W uzasadnieniu wskazał, że decyzja pozwanego była prawidłowa, gdyż wnioskodawca nie wykazał 15 lat pracy w szczególnych warunkach, natomiast Sąd Okręgowy niezasadnie za pracę w szczególnych warunkach uznał zatrudnienie wnioskodawcy w S. [...] w W. od 18 września 1984 r. do 31 grudnia 1998 r. Nie była to praca w transporcie ujęta w wykazie A, dział VIII, poz. 2 i 3 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca pracował na kombajnie, maszynie samobieżnej,

sieczkarni pokosowej, sieczkarni zielonek. Nie wykonywał pracy transportowej lecz polową. Sporadyczne wyjazdy w trasę kombajnem czy innym pojazdem specjalistycznym nie oznaczają wykonywania pracy w transporcie stale i w pełnym wymiarze (§ 2 ust. 1 rozporządzenia). Wyłączenie 7-letniego okresu pracy (od maja do października w latach 1985-1998) jako okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach bezprzedmiotowym czyniło rozważanie zatrudnienia wnioskodawcy jako palacza w szczególnych warunkach w latach 1987/1988 do 1991/1992 od grudnia do lutego, albowiem nawet doliczenie 1 roku i 3 miesięcy do stażu pracy w szczególnych warunkach nie pozwalało na uznanie za spełnioną przesłanki co najmniej 15-letniej pracy w szczególnych warunkach.

W skardze kasacyjnej wnioskodawca zarzucił naruszenie § 2 ust. 1 i 4 rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. i bezpodstawne przyjęcie, że praca od 18 września 1984 r. do 31 grudnia 1998 r. nie była pracą w szczególnych warunkach mimo iż wykonywał prace jako operator sprzętu ciężkiego służącego do wykaszania traw i zbiórki zbóż, przez 6 miesięcy w roku, co daje 7 lat pracy w szczególnych warunkach ujętej „w Dziale VII poz. 2”. Nadto bezpodstawnie pominięto prace palacza z działu XIV poz. 1 przez pięć sezonów po 3 miesiące. Naruszono także przepisy postępowania art. 235 § 1 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. przez pominięcie całokształtu materiału nierozważenie charakteru zatrudnienia (...); art. 328 § 2 w związku z art. 233 § 1 k.p.c. przez sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z przepisem; art. 382 k.p.c. przez wydanie orzeczenia z pominięciem postępowania dowodowego Sądu pierwszej instancji; art. 223 k.p.c. poprzez nierozważenie w sposób wszechstronny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania podano, że jest oczywiście zasadna, zważywszy na podstawy kasacyjne. W ocenie skarżącego wystąpiła przesłanka oczywistości skargi, albowiem zgodnie ze stanowiskiem orzecznictwa oczywistość skargi dotyczy obiektywnego przekonania o błędach Sądu, bez głębszej analizy tekstu przepisów, które Sąd naruszył, a także bez doszukiwania się ich znaczenia. Oczywistość skargi wynika z nierozpoznania przez Sąd istoty sprawy przy ocenie zatrudnienia w szczególnych warunkach od 18 września 1984 r. do 31 grudnia 1998 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu.

Metodycznie wadliwie odwołuje się do podstaw kasacyjnych („zważywszy *na podstawy kasacyjne*”). Na etapie przedsądu nie ocenia się podstaw kasacyjnych (art. 398³ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.). Podlegają rozpoznaniu dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Oznacza to, że skarżący powinien we wniosku samodzielnie, czyli odrębnie do podstaw kasacyjnych, wykazać podstawę przedsądu. Reguła ta odnosi się również do szczególnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż jako jedyna ma na uwadze indywidulany interes skarżącego w przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wówczas znaczenie ma wykazanie, że skarga kasacyjna jest aż oczywiście uzasadniona. Chodzi więc o konkretne zarzuty wykazujące oczywiście wadliwe stosowanie prawa. Tego zaś w uzasadnieniu wniosku jest brak.

Gdyby nawet próbować odejść od tego reżimu to zarzuty podstaw kasacyjnych nie uzasadniałyby stwierdzenia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Wskazany w pierwszym zarzucie „dział VII, poz. 2” nie dotyczy prac w szczególnych warunkach w transporcie, lecz prac w przemyśle lekkim - oczyszczanie i ostrzenie walców zgrzeblarek. Zapewne wystąpiła omyłka bo zapewne skarżący miał na uwadze prace transportowe z działu VIII, jednak Sąd Najwyższy rozpoznał już szereg podobnych spraw i za pracę w transporcie nie uznaje prac polowych w rolnictwie. Innymi słowy zarzut skargi nie podważa oceny materialnej Sądu Apelacyjnego. Okres pracy palacza nie wypełnia brakującego okresu, nawet gdyby został uznany za prace w szczególnych warunkach. Zarzuty procesowe podstawy kasacyjnej tracą na znaczeniu, gdyż nie są zasadne zarzuty materialne (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wykracza to ponad potrzebę argumentacji, gdyż wystarczy stwierdzić (bez oceny podstaw kasacyjnych), że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej nie przedstawia zasadnej podstawy przedsądu z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Z tych motywów orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

